

Szendefi József – Futártörténetek I.

A leszakadt ajtó

A futár kiment a szokásos lestrapált autójával végrehajtani a napi körútját, le is adott már huszonnyolc csomagot a szerencsés ügyfeleinek, aztán a huszonkilencediknél, ahogy kinyitotta hátul a csomagtér ajtaját, hát az bizony leszakadt. Jó, csak az alsó zsanérnál, a felső csak épp jól elgömbült, és elkezdte mutatni annak minden tünetét, hogy követni fogja testvére példáját.

Ekkor a futár káromkodott egy igen cifrát, majd bevágta az ajtót, ami persze nem csukódott be rendesen, káromkodott még egy hasonlót, csak emeltebb hangon, majd leült a járdaszegélyre és elkezdett patakokban ömleni a könnye.

–Ó, jaj, hogy történhetett ez meg, és pont velem, milyen szerencsétlen vagyok, nem szeret a jóisten, megyek, belevetem magam a Dunába, talán Mohácsig még kihúznak, segítség, segítség!

Hát, lehetett volna ez is, de ez csak az író fantáziája szerint volt így, a valóságban a futár behajtotta az ajtót, komótosan kipörgetett egy szál cigarettát a dobozából, rágyújtott, majd ránézett a kocsira és csak annyit mondott, hogy „Szarni bele!”. (Jó, ezért az író most szégyelli magát, hogy ilyeneket ír le, de hát mit írjon, ha pont ezt mondta. Fontos a realizmus.) Aztán hosszúakat pőfékelve elszívta a cigijét, majd fogta huszonkilenceske csomagját és felvitte neki a negyedikre, ha már éppen ott állt a ház előtt. Rájött, hogy azért, mert leszakadt az ajtó, attól még munkaidő van.

Lefelé a liftben aztán – képzelje a kedves olvasó, elég volt neki négy emelet, igaz esési irányba – kitalálta a megoldást. Beült a tragacsába, óvatosan átdöcögött a közeli benzinkútra, keresett egy alkalmas parkolóhelyet, ahol senki sem állhat meg (csak a futár, ha bajban van – gondolta hősünk). Úgyhogy szépen beállt oda az autóval, ő meg besétált a shop oldalába, ahol a hosszú vezetésben elfáradt sofőrök szoktak tudni leülni, majd kávéért kért magának – és elkezdte felhívni a címlistát.

–Halló, futárszolgálat, van nálam önnek egy csomagja, ha még ma meg kívánja kapni, kérem fáradjon el a Hatvani úti benzinkúthoz, mert ott tudom átadni.

–Hogyhogy, úgy volt, hogy házhoz szállítják, nem?

–Igen, hölgyem, úgy volt, csak leszakadt a kocsim hátsó ajtaja, és ha így mennék el önhöz, akkor útközben elveszíteném a csomagját, ami mindkettőnknek nagyon kellemetlen lenne. Úgyhogy, ha még ma meg akarja kapni, akkor kérem, jöjjön ide érte!

A hölgy eljött. És a maradék 62-ből is 33. A többiek meg megmondták, hogy melyik nap várják akkor – immáron házhoz – a csomagjukat.

Aztán pár óra múlva kijött a karbantartó kolléga, megállapította, hogy a helyszínen nem tudja megjavítani az autót. Ellenben hozott magával egy hosszú kötelet, azt rákötötte a kilincstre meg beakasztotta a másik két végét valahogy a kocsi valamelyik alkalmas pontjára, aztán lelkére kötötte a futárnak, hogy majd óvatosan vezessen visszafelé a depóba. Ezután kért ő is egy kávé és kényelmesen beszűröcsölte, mielőtt visszaindult volna.

A futár aznap – valamiért – egész hamar végzett, megelőzte a délutáni csúcsforgalmat, így igazán békésen, hirtelen fékezések nélkül tudott visszaérni.

...és itt az író elgondolkodott, hogy akkor mi is lesz a csattanó a novella végén? Hát az a helyzet, hogy ehhez a futárhoz arra bizony nincs szükség...

Olvass tovább: <https://futartortenetek.hu>